

Bốn mùa 1881

Nằm trần trọc mãi không thể ngủ nổi, nàng mở vali tìm vỉ thuốc, thời gian gần đây nàng tìm nó thường xuyên. Đập vào mắt nàng, phía trên đồng tư trang đã xếp gọn gàng là một vật rất quen thuộc.

Chuyến bay bị hoãn vì sương mù, bên hàng không bố trí cho nàng về một khách sạn cách nhà anh chỉ hai dãy phố. Nhưng nàng không gọi cho anh, nàng sợ phải nhìn lại một lần nữa ánh mắt bình lặng không trách móc của anh. Nàng cũng không báo cho T. bên kia, chỉ một mình lên nhận phòng.

Để nguyên bộ quần áo dày cộp chuẩn bị cho những đợt mưa tuyết xứ người, nàng ngã xuống giường, những hình ảnh vuông tròn lẫn lộn trượt trong đầu. Nằm trần trọc mãi không thể ngủ nổi, nàng mở vali tìm vỉ thuốc, thời gian gần đây nàng tìm nó thường xuyên. Đập vào mắt nàng, phía trên đồng tư trang đã xếp gọn gàng là một vật rất quen thuộc.

Cái túi giấy màu trắng có hàng chữ mạ vàng. Đến bây giờ nàng cũng không nhớ đã tặng ông chủ nhà hàng món gì mà ông ta tặng lại nàng túi quà ngoại cỡ đó. Chỉ nhớ là cái túi quá đẹp và nàng đã bắt anh bỏ hết đồng đồ trong ngăn kéo ra để lót nó xuống đáy cùng cho đỡ nhàu.

Giờ nó không còn đẹp kỳ diệu như lúc ban đầu nàng mang về, nhưng cái màu trắng ngà của giấy và màu vàng nhũ của chiếc logo đó hợp với chiếc khăn len xanh sẫm thoảng mùi nước hoa của anh vô cùng.

Không một bức thư. Không một mẫu giấy nhả. Món quà chia tay trống trải nhưng vương vấn đến nao lòng...

Mùa thu năm ngoái, trời đầy gió và mặt đất đầy xác lá, nàng đang ngồi thu mình trong căn phòng nhỏ lắng nghe “nổi im lặng phố khuya” như trong nhạc Phú Quang thì anh đến chìa ra hai tấm vé hoà nhạc. Trong tờ chương trình có ghi: “Bản Bốn mùa - Concerto cho Violon” của Vivaldi.

- Sao anh biết em thích Vivaldi?

- Anh không biết, bạn anh mới đưa vé chiều nay.

- Bạn anh là ai?

- Em không biết đâu.

Nàng thôi không hỏi thêm, cũng không trang điểm thêm, chỉ khoác một chiếc khăn lụa màu nhạt qua vai rồi lặng lẽ đi theo anh. Nhà hát Lớn đầy những người nước ngoài cao lớn, thanh lịch và lạ lẫm. Anh cầm khuỷu tay nàng, miết nhẹ nhẹ như trấn an. Đã lâu rồi kể từ khi T. đi, nàng mới lại đến những nơi hào nhoáng thế này.

Hai người ngồi trong một lô tầng hai, nơi nghe tốt nhất và xem rõ nhất. Vị nhạc trưởng người Pháp duyên dáng đưa tay mời vị thần âm nhạc từ đầu đó trên mái vòm đậu xuống cây đuă mảnh. Những nốt thăng nốt trầm lan toả. Nàng nghiêng đầu, khép mắt.

Hương thơm của một loại nước hoa lẫn quất giữa hai chiếc ghế của nàng và anh. Nàng không còn lắng nghe nữa mà đang cảm nhận. Tiếng violon réo rắt và mùi man mát trầm lặng của nước hoa đưa nàng tới xứ Lombardi miền Bắc Ý, tới với những cánh đồng hoa oải hương tím ngan ngát trải dài tới chân trời, những vườn cam vườn chanh trĩu quả bên bờ Địa Trung Hải...

Giờ nghỉ giải lao, anh ra ngoài rồi trở vào, hương thơm theo những dao động không khí vỗ vào tâm trí nàng như đợt sóng.

- Anh dùng nước hoa?

- Anh vẫn dùng, từ lâu rồi mà.

- Vậy à? Em không biết.

Anh im lặng vài giây rồi nói ra một cái tên, Cerruti 1881. Nàng gật đầu lơ đãng nghiêng mặt hướng về phía anh hơn một chút, không nhận ra rằng từ nay cái ám ảnh kết bằng khói thuốc lá của T. sẽ không còn theo mình thường xuyên nữa.

Mùa đông đến, nàng ghi tên học thêm một “cua” tiếng Ý ngoài giờ. Trường ở ngoại ô, trên một con đường mà ánh đèn lấp sau tán cây. Anh đến đón nàng, chạy xe song song trên quãng đường tối nhất, lắng nghe những câu chuyện không đầu không cuối hay những từ nàng mới học và mỉm cười.

Thi thoảng anh kéo nàng đi ăn món Ý ở một nhà hàng quen, ông chủ người Parma hay quàng một chiếc khăn màu ô-liu, luôn nói “Ciao, bella” mỗi khi nàng bước vào. Một lần, bên chiếc bàn trải khăn ca-rô, trong khi chờ món Pizza với xúc xích Parma, nàng cười vô tư lự, thì thào với anh:

- Nếu Nino vẫn quàng chiếc khăn kia và có thêm mùi Cerruti 1881, em sẽ yêu ngay.

Anh không cười, chỉ nhìn sâu vào mắt nàng như tìm kiếm một ẩn ý nào đó. Một ngày sau, nàng thấy anh cũng có một chiếc khăn len màu ô-liu.

Mùa xuân tới, nàng dọn về căn gác đầy ánh sáng. Ở đó, chai nước hoa Cerruti 1881 pour homme trong hộp giấy màu xanh úa vẫn đứng cô đơn trên giá sách giờ có thêm bạn mới là đồng libri e taccuini của nàng.

Cuối mùa hè, T. xuất hiện, không phải bằng xương bằng thịt mà chỉ bằng một lá thư sáu trang viết tay bay bướm gửi từ một nơi cách nàng nửa vòng trái đất, đúng lúc nàng và anh đang chờ mùa thu tới để kết thúc cuộc sống chung không danh phận và tiến tới một ràng buộc thiêng liêng hơn.

Trong căn gác nóng hầm hập vì mất điện, nàng thả nệm đọc thư T., anh nhìn xoáy đôi mắt long lanh nước và lưng linh ánh nệm của nàng, rồi im lặng ra khỏi phòng.

Nàng nâng chiếc khăn lên, áp vào cổ, cái nham nhám của những sợi len thô to cọ lên làn da và mùi hoắc hương lẫn hoa y-lang y-lang mang mã số 1881 thoảng rớt rả len vào tâm trí, cảm giác vẫn như mỗi khi anh đi đâu về để nguyên khăn mũ khế cụng đầu vào thái dương nàng.

Đến bây giờ nàng mới nhận ra, với nàng, anh cũng giống như chiếc khăn len đan bằng sợi thô, ấm áp chở che nhưng chưa bao đủ dài rộng để quấn và giữ chặt lấy nàng. Anh chỉ biết đến bên kéo nàng ra khỏi nỗi cô đơn lạnh lẽo, làm trái tim nàng ấm lại bằng mọi cách có thể.

Và khi T. trở lại, trái tim nàng không còn cô đơn, anh lặng lẽ quay đi. Ngay cả việc đưa chiếc khăn với bao nhiêu kỷ niệm cho nàng, anh cũng làm lặng lẽ, như nhất định phải vậy, như một cử chỉ chăm sóc kín đáo cuối cùng. Nàng ngồi thẳng lên hít một hơi dài như để trấn áp sự xao động. Một cái gì đó sộc tới, thôi thúc, giục giã, nàng vùng chạy...

Còn nửa dây phở nữa là nàng sẽ tới nhà anh. Trên vai nàng, từ những nếp cuộn của chiếc khăn len màu ô-liu, Cerruti 1881 toả hương dữ dội hơn bao giờ.